

**DĚTI MI ŘÍKALY
FORRESTÉ**

**OHROŽENÉ DÍTĚ NEPOČKÁ
AŽ POMINE NOUZOVÝ STAV**

OHROŽENÉ DÍTĚ NEPOČKÁ AŽ POMINE NOUZOVÝ STAV

Hanka Kupková, předsedkyně FOD, ředitelka Klokánku Hostivice

*Když se potkáme s problémem, postavíme se k němu čelem.
Tato věta by se mohla v našich Klokánkách tesat do kamene.*

Pár minut před půlnocí zvoní krizový mobil. Rozespale jej zvednu a hlásím se: „Fond ohrožených dětí – Klokánek, jak Vám mohu pomoci?“ Volá OSPOD (tzv. „sociálka“): „Mám tady dvě děti, holku a kluka, máte pro ně místo?“ Okamžitě se zcela probouzím a kontroluji v jakém zařízení Klokánek bychom pro tyto děti dokázali najít místo. V jednom z našich zařízení je pro oba sourozence místo, ovšem OSPOD nemá možnost je do tohoto zařízení dopravit. I v tom umíme pomoci. Ptám se, jak to s dětmi vypadá, jaký důvod je pro umístění a jestli potřebují zvláštní péči.

Otázka zda přišly děti do kontaktu s **COVID-19** padne, ale je zcela zbytečná. Nikdo neví, kde se děti s matkou toulaly. Jsou na ulici, roušky nepoužívají. No, nevádí, rychle se oblékám, trochu hrábnu do vlasů, ať ta rozespálá čarodějnice děti nevydělá. Vyrážím více jak 100 km od Prahy, abych si cca ve dvě hodiny ráno děti převzala. Z auta volám tetě do Klokánku, že bude příjem. Rozespálá teta, po celodenní péči o děti, se rychle probouzí. „Připravte dvě postele, pyžamo pro holku 6 let a pro kluka 8 let. Nějaké jídlo, děti nejspíš dlouho nejedly.“ Před ubytovnou pod stromem v tuto hodinu stojí Policie ČR, „sociálka“, dvě děti a roztřesená matka. Prý je vyhodili z ubytovny, už předevčírem. Myslela, že to zvládne.

Děti jsou vyděšené, špinavé a hladové. Matka mluví velmi tiše a nesouvisle. „Sociálka“ mi vysvětluje situaci tak, aby to děti neslyšely. Nevíme, co se s dětmi dělo. Matka malou holčičku půjčila nějakému muži, kterého znala chvíli a jen křestním jménem. Muž ženě holku po týdnu vrátil. Nikdo neví, co se s ní dělo. Snad nic vážného, ale uvidíme. Hned paní ujišťuji, že máme vlastní paní psychologku. S holčičkou promluví. Chlapce matka bila, prý je hyperaktivní a nezvladatelný. Rychle podepišeme předávací papíry. Teď je důležité, aby se děti vykouply, oblékly do pyžama, najedly a rychle se šly vyspat. Dí-

venka mi oznamuje, že má vši. Usměji se (což není pod rouškou moc vidět) a jen odpovím, že na Klokánek vítáme všechna zvířátka. Tetě do Klokánku letí během chvilky SMS, připravte odlišovací šampon. Dávám dětem roušky, se slovy, budeme jako bandité, připoutám je do sedačky a vyrážím směr Klokánek. Doražíme kolem čtvrté hodiny ráno.

Teta děti vítá s otevřenou náručí u dveří Klokánku. Dává jim pocit jistoty, že vše bude v pořádku. Děti se vykoupu, umyjeme vlasy, vyčeseme vlasy, pyžamko a dobrotu do břicha. Pak už jdou rychle spát. V sedm ráno přicházím na Klokánek. Teta už je také vzhůru. Je třeba dodělat dokumenty k příjmu, zjistit více informací o dětech. Pak začíná v 8.30 hodin vyučování na Klokánu, trvá do 11.30 hodin s drobnými přestávkami. Ani teta z nočního příjmu z tohoto není omluvena. Někdy mám pocit, že se pracovní náplň „tety“ v této době výrazně změnila. Tety již nejsou pouze maminky na mateřské dovolené, které dětem uvaří, vyperou, pomazlí se, pofoukají bebíčka,

odvedou je na kroužek nebo k doktorovi, ale nyní jsou i učitelky, nejlepší přátelé, důvěrnice a současně i krotitelky „dravé zvěře“.

Zavřete děti v bytě a nepusťte je za jejich kamarády. Jistě mnozí z vás vědí, jak složité to doma mají už třeba s jedním dítětem. Teta má na starost čtyři děti. Proto si i toto povolání zaslouží obdiv. Jsou to ženy, které dítě vždy přijmou s otevřenou náručí, přestože nikdo není schopen říci, zda dítě nákazu má, či nikoliv.

Nám všem je ale jasné, že dítě potřebuje pomoci. **a proto tu Klokánek je.** I díky Vám, kteří nám nejen v této době pomáháte. Mrzí nás, že stát neustále uveřejňuje, jak podporuje sociální služby, ale Klokánek je téměř vždy opomenut, protože málokdo ví, že **NEJSME SOCIÁLNÍ SLUŽBA, ale SOCIÁLNĚ PRÁVNÍ OCHRANA DĚTÍ.** Podpora státu pro sociální služby se na nás nevztahuje. **PROTO VELMI DĚKUJEME VÁM VŠEM, KTERÍ NA NÁS NEZAPOMÍNÁTE. BEZ VÁS BY TO NEŠLO.**

„DĚTI MI ŘÍKALY FORRESTE“

Mgr. Daniela Brníková, ředitelka Klokánku Teplice

Tepře mnohem později jsem pochopila proč. Protože jsem každý den utíkala co nejrychleji do školy a po škole zase co nejrychleji domů. Nedívala jsem se nalevo ani napravo, jen jsem chtěla stihnout být doma včas. Bylo to dost daleko. **Když jsem nestihla domů doběhnout včas, čekalo mě klečení.** Myslím tím klečení na celé odpoledne a večer. Až do spaní. Klečela jsem u babičky v ložnici, nesměla jsem jít do pokoje, kde jsme spali s mamkou, tatškou a malým bráškou. Nařídil to tatka. On vlastně můj pravý tatka není, toho už jsem dlouho neviděla. Tenhle nový tatka se oženil s mamkou a mají malého brášku. **S bráškou si nesmím hrát.** Když neklečím, pomáhám doma a na zahradě. Rodina musí držet pohromadě, říká ten tatka, a protože jsme rodina, chodili jsme všichni i stejně ostříhaní. Já, bráška, mamka, tatka i babička. Úplně nakrátko. Takže když mi děti neřikaly Forreste, říkaly mi, že jsem pejsek, protože mám na hlavě takové chlupy, mokré a určené z neustálého běhu.

Nesměla jsem se dívat s mamkou, tatškou, bráškou a babičkou na televizi. **Nesměla jsem si dojít na záchod.** Znamenalo by to

další klečení. a tak jsem se někdy vyčůrala do oblečení, abych nedělala loužičky. Asi jsem fakt kus pejska. Snažila jsem se dělat všechno tak, jak po mě naši chtěli, aby mi nenadávali a nemusela jsem klečet. Nohy jsem měla úplně otláčené. **Zkusili jste někdy klečet půl dne a dívat se do zdi? Někdy taky s předpaženými rukama a na nich těžký kastrol?**

Začala jsem rozumět tomu, že jsem jiná. Co všechno můžou a mají jiné děti ve škole. Snažila jsem se to doma vysvětlit. Křičeli na mě a nadávali. Zase jsem klečela a byla ráda, že je ráno a můžu běžet do školy. Byla jsem jiná, děti se mi smály, byly ale hodnější než naši. a pak jsem se dětem svěřila, jaké je to u nás doma. Že mi je smutno, že se mi chce plakat a že už nemám co, **a tak se škrábu anebo řežu něčím ostrým, abych cítila něco jiného, třeba i bolest.** Ukázala jsem jim svá kolena, která jsem při tělocviku schovávala do tepláků. Ukázala jsem jim své pořezané ruce, schované v dlouhých rukávech. Děti vše řekly paní učitelce. Paní učitelka se na mě smutně dívala, pohládila mě poprvé po mých pejskových vlasech a řekla, že už je to tady, že

to čekala. Asi tu policistku a sociální pracovníci, co pak za mnou do školy přijely. Všechno jsem jim popravdě řekla a také to, že už domů běžet nechci. Že se bojím a taky že si chci odpočinout. a pak jsem se rozloučila s dětmi ve škole. Budeme ti držet palce Forreste, říkaly.

Bylo mi 9 let, když jsem odjížděla do Klokánku. V Klokánku i v nové škole jsem si našla nové kamarády. **Tety byly moc hodné, trpělivě mi vysvětlovaly vše, co bylo potřeba, co jsem neznala.** Učily mě věřit lidem a jak se k nim chovat. Viděla jsem film Forrest Gump a pochopila jsem, že se nic nemá vzdávat. Měla jsem hezké oblečení, byla jsem vymydlená a voňavá, jako ostatní děti ve škole. Měla jsem bombácké svačiny. I ty vlasy mi pomalu začaly dorůstat. Mluvila jsem s paní psychologkou, přestala jsem si ubližovat škrábáním, dokonce za mnou přijel táta. Ten doopravdickej. Vyprávěl, že má taky novou paní a čekají miminko. Pak jsme se všichni seznámili a já k nim začala jezdit. Na víkendy, na prázdniny. Když jsem k tatkově odjela nastálo, měla jsem vlasy do culíku a sponečky, jako ostatní holky. Nové sestřičky jsem přivázela dárek a tatínkově tetě kytičku. Trochu jsem se bála z Klokánku odejít, jaké to bude u táty, když tam budu nastálo, jestli jim nebudu vadit a co když někde potkám doopravdickou mámu? Jak se mám chovat? Jsem ale bojovník, jako Forrest, zvládnou to, tak mi držte palce.*

ZDENĚČEK

Iva Prudičová, ředitelka Klokánku Litoměřice

Naléhavé zvonění probudilo snad všechny obyvatele Klokánku. Byla téměř půlnoc a všichni už spali. Když teta vyběhla, aby se podívala, co se děje, nevěřila svým očím. **Před vrátky stál malý chlapec** a opíral se o zvoněk, na který tak tak dosáhnul. Teta vyběhla ze vrátek a nevěřicně se rozhlížela. Hledala chlapcovu maminku nebo tátu, ale nikoho neviděla. Chlapec, **kterému nemohly být víc než čtyři roky, stál zcela opuštěný, uprostřed temné noci,** před velkou budovou a netušil, co s ním bude. Teta ho vzala dovnitř a zavolala vedoucí. Ta ihned zavolala na pohotovostní číslo sociální pracovnice OSPOD a také policii. To pro případ, že by se klouček někomu ztratil a byl v pátrání. Zdálo se, že nikdo chlapce nepostrádá. Jakoby spadl z nebe! U klokánčí tety v bytě se zvědavě rozhlížel, potom **mlčky ukázal na chléb,** který zahlédl na stole.

Teta mu nabízela teplou polévku, koláč a kakao, ale on chtěl jen ten chleba. Nedočkavě se zakousnul do krajíce chleba namazaného máslem a spokojeně se usmál. „Mňam!“ bylo

jeho první slovo, co pronesl. Potom se ponořil do teplé vody s voňavou pěnou a slastně zavřel oči. Téměř spícího ho teta odnesla do postýlky. „Vůbec nemáme tušení, o koho se jedná. Vyhodnocujeme záběry z městských kamer!“ vysvětlovali policisté, kteří si přišli Zdeněčka obhlédnout. Nebylo to jeho pravé jméno. Dostal ho až v Klokánku, aby ho teta mohla nějak oslovovat. **Uběhly dlouhé dva měsíce, ale o Zdeněčkovi jsme nevěděli stále nic.** Ani jak se jmenuje, ani kdo jsou jeho rodiče. Záhadu pomohl rozluštit až další chlapec, kterého k nám přivezl soudní vykonavatel z nedalekého krajského města. „Jé, to je Pavlík od sousedů! Kde se tady ty kluku jeden neposlušná bereš?“ zakřičel přes chodbu na našeho Zdeněčka. Ten se hnul k nově přijatému Rudovi a spontánně ho objal. Ruda nám vysvětlil, že Pavlíka neboli **Zdeněčka zanechala jeho matka,** dlouhodobě pracující v zahraničí, **u dědečka. Ten ale trpěl zřejmě Alzheimerem** a o vnoučka se nedokázal postarat. Jak se ale octnul v noci před Klokánkem, nedokázal ani Ruda vysvětlit. Jen

pokrčil rameny: „Možná nějaký soused, co já vím...“ **Matka bohužel o syna neprojevila žádný zájem.** Prý ať zůstane tam, kde je! Dědeček kvůli své nemoci musel do speciálního domova důchodců. Už si ani nepamatoval, že nějakého vnuka kdy měl. Z chlapců se stala nerozlučná dvojice. Ruda, zvyklý se o sebe a své potřeby starat úplně sám, si užíval pohodlí Klokánku. Během prvního měsíce vyrostl téměř o šest centimetrů a nabral deset kilo!

Pavlík bral jako svého mladšího bratra. Vydil ho ze školky, učil skládat lego a také mu trpělivě četl pohádky. „To se máme dobře, vid?“ zaslechla jednou teta z jejich pokoje. Opatrně nakoukla a uviděla Rudu, jak ulamuje kus čokolády a podává ho Pavlíkovi. Ten na Rudovu otázku jen mlčky kýval. Nemohl kvůli puse plné sladké dobroty promluvit! Pouto obou chlapců bylo natolik silné, že na doporučení psychologky mohlo přetrvat i do budoucna. Oběma totiž poskytl nový domov táž pěstounská rodina. a tak dva chlapci s těžkým osudem našli nový domov a naději na lepší a radostnější budoucnost.*

**Jména dětí byla z důvodu citlivosti údajů pozměněna.*

◀ Jan Klokočka při předání šeku s výtěžkem soutěže Rána pro Klokánek. Foto: Autosalon Klokočka

KLOKÁNEK S KLOKOČKOU

Autosalon Klokočka podporuje Fond ohrožených dětí už od roku 2013, kdy jeho tehdejší předsedkyni paní Marii Vodičkové předal první šek na částku 250 000 korun. Protože si spolupráce s jedním z největších prodejců automobilů vážíme, rozhodli jsme se majiteli společnosti panu Janu Klokočkově položit několik otázek a představit vám Autosalon Klokočka trochu více.

Proč podporujete právě FOD a projekt Klokánek?

Protože klokani by si měli pomáhat – Autosalon Klokočka má klokana ve znaku. Hlavním důvodem samozřejmě je, že je nám sympatická myšlenka a posílání Klokánku,

což je pomoc ohroženým dětem. Děti jsou naše budoucnost a všechny si zaslouží to nejlepší zacházení, dobré podmínky pro start do života a někoho, kdo se o ně postará. Toto všechno a ještě mnohem více tety z Klokánku zajišťují, a je to něco, co obdivujeme a s radostí podporujeme.

Jak vlastně vaše podpora vypadá?

V začátcích naší podpory se jednalo zejména o finanční příspěvky. Od roku 2015 pomáháme i materiálně – našimi vozy, v nichž jezdí zástupci Klokánku. Dále pravidelně několikrát ročně pořádáme mezi našimi zaměstnanci sbírky pro Klokánek, ze kterých vždy vzejdou alespoň dva plně naložené vozy oblečením, plyšáky, drogistickým zbožím a vším možným,

co mohou děti i tety využít. Loni jsme také pro účastníky golfového turnaje Klokočka Cup zařadili do programu soutěž s názvem „Rána pro Klokánek“. Účastníci si mohli zakoupit libovolný počet pokusů, tedy ran, které pak využili ke strefení určeného cíle. Vítěz si odnesl drobnou věcnou cenu a výtěžek ze zakoupených ran putoval do Klokánku. Bereme to jako založení nové tradice a hodláme v ní v rámci našich akcí a aktivit nadále pokračovat.

Mohl byste pro naše čtenáře závěrem říci něco málo o Vaší společnosti?

Autosalon Klokočka je vedle dvou synů moje třetí dítě, které se narodilo před téměř 31 lety. Začínali jsme v garáži našeho domu, nyní máme pobočky v Praze 5 – Barrandově a Praze 6 – Řepích. Jsme autorizovaným prodejcem nových vozů značek Volkswagen (osobní i užitkové vozy), Škoda, Audi a Kia. Pro všechny tyto značky provozujeme také autorizovaný servis, na Barrandově pak servisujeme i vozy Seat. Mimo to prodáváme také zánovní a ojeté vozy nebo nabízíme služby vlastního operativního leasingu. Je toho opravdu hodně, všechny informace o Autosalonu Klokočka lze najít na našich webových stránkách www.klokočka.cz.

JAK MŮŽE VEŘEJNOST PODPOŘIT PROJEKT KLOKÁNEK?

- **příspěvkem na účet veřejné sbírky FOD 3055103/0300** (potvrzení zasláno na počátku dalšího roku dárcům, kteří reagují na náš dopis a použijí přidělený variabilní symbol – ostatním dárcům zašleme na základě domluvy nebo žádosti)

- **online platbou na www.fod.cz**

- **sponzorským darem** na základě uzavřené **darovací smlouvy** – kontaktujte nás na fod@fod.cz nebo 224 236 655

- **zasláním darcovské SMS**

- **zakoupením produktů značky KlokArt** na www.klokart.cz

- **zakoupením produktů, dětských obrázků a tematických voucherů** prezentovaných na www.fod.cz v e-shopu

- **zakoupením obrázků** vystavených na www.galerieproklokánek.cz

Odešlete prosím jednorázovou nebo dlouhodobou darcovskou SMS na telefonní číslo 87 777 ve tvaru:

Tvar jednorázové SMS:

DMS FODKLOKANEK 30

DMS FODKLOKANEK 60

DMS FODKLOKANEK 90

Cena jednorázové SMS je

30, 60 nebo 90 Kč.

Více na www.darcovskasms.cz

Tvar dlouhodobé SMS:
DMS TRV FODKLOKANEK 30
DMS TRV FODKLOKANEK 60
DMS TRV FODKLOKANEK 90

Cena dlouhodobé SMS je

30, 60 nebo 90 Kč měsíčně.

Klokánek obdrží jednorázově případně měsíčně **29, 59 nebo 89 Kč.**

DĚKUJEME!

ZVÝHODNĚNÍ DÁRCŮ:

FYZICKÉ OSOBY – podle § 15 odst. 5 zákona o dani z příjmu: Od základu daně mohou fyzické osoby odečíst hodnotu darů, pokud úhrnná hodnota darů ve zdaňovacím období přesáhne 2 % ze základu daně anebo činí alespoň 1 000 Kč. V úhrnu lze odečíst nejvýše 10 % ze základu daně. Pro možnost daňově uplatnit dar musí jít tedy minimálně o dar nebo o součet darů za rok převyšující částku 1 000 Kč nebo částku vyšší než 2 % základu daně.

PRÁVNICKÉ OSOBY – podle § 20 odst. 8 zákona o dani z příjmu: Od základu daně mohou právnické osoby odečíst hodnotu darů, pokud hodnota daru činí alespoň 2 000 Kč. V úhrnu lze odečíst nejvýše 5 % z již sníženého základu daně. Tento odpočet nemohou uplatnit poplatníci, kteří nejsou založeni nebo zřízení za účelem podnikání. Pro daňové účely musí jít tedy minimálně o dar ve výši alespoň 2 000 Kč.

Fond ohrožených dětí je osvobozen od daně darovací. Veškeré dary, které spolek získá, tak mohou být v nezdaněné výši využity na pomoc ohroženým dětem.